

има сѣкоги около себеси найвѣрна стража, любовта на народа си. Нема ни единъ подданикъ който да са не бои да го не изгуби, и който не бы жертвовалъ живота си за да спасе живота на този толкози добъръ царь. Той живѣе благополученъ, и наедно съ него сичкыйтъ народъ е благополученъ. Той са бои да товари много своя народъ съ даване; и подданицытъ му са боѣтъ да не бы да не му принасятъ достатъчна часть отъ добывкытъ си. Той ги оставя да живѣѣтъ въ изобиліе, и туй изобиліе не ги прави ни непокорны ни дързкы, защото тѣ сж трудолюбивы, предадени на търговята и ревнителы за опазването на чистотата на древнитъ закони. Днесъ Финикія са е подигнала на высшата степен на величіето и на славата, и на младыя си този царь тя длѣжи сичкото си благополучіе.

Нарбалъ управля подъ негова заповѣдь. О! колко бы той са зарадвалъ ако да вы видѣше днесъ, Телѣмахъ, и съ колко дарове бы вы обыпалъ! Какво удоволствіе бы той осѣтилъ да вы испроводи съ великолѣпіе въ отечеството ви! И сега не съмъ ли честитъ азъ като струвамъ онуй което той желаше да направи, сирѣчь да идж въ Итака да поставѣж на престола сына Одисеевъ, който ще царува тамъ тѣй мѣдро както Белеазаръ въ Тирь?

Слѣдъ като Адоамъ тѣй говорѣ, Телѣмахъ възхитенъ отъ исторіята която този Финикіянинъ му разказа, и еще повече отъ знаковетъ на пріятелството, която пріемаше въ нещастіето си, пригхрнж го страстно. Адоамъ послѣ го попыта по какъвъ случай той бѣ влѣзалъ въ острова на Калипса. Телѣмахъ му разказа исторіята на своето отхождане отъ Тирь, на минуването си въ Кипръ, начина съ който пакъ намѣри Ментора, плаването си въ Критъ, за публичнытъ игры, за избираването

исполинеко, който като порасте са считаше сынъ на земята; голѣмината на тѣлото му когато са простиралъ длѣнжлъ захващала деветъ увраты пространство земя. Той былъ убитъ отъ Аполлона защото искалъ да насили майка му Литона, и былъ осжденъ да лежи възнакъ въ Адъ, а усорлицытъ да му кълватъ дроба който постоянно са подновявалъ.